

Ο πορισμός των θλίψεων (Αγ. Ιωάννης ο Χρυσόστομος)

Categories : [BIBΛΙΑ](#)

Date : Σεπτεμβρίου 8, 2008

Εκδόσεις «ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ»

Σειρά: Σελασφόρα 1

Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου

Καρέας 2004

Κείμενα, Ερμηνευτική Απόδοση, Αδελφότης Ι.Μ. Τιμίου Προδρόμου Καρέα

Ο ΠΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΘΛΙΨΕΩΝ

Για Την Υπομονή
και πόσο είναι το κέρδος από τις θλίψεις

Ιωάννου Χρυσοστόμου (P.G. 51, 165)

Ομιλία στο Αποστολικό ρητό:

«*Τοις αγαπώσι τον Θεόν, πάντα συνεργεί εις αγαθόν*»

1. Ο Απόστολος λέει: "*Γνωρίζουμε ότι σ' εκείνους που αγαπούν τον Θεό, όλα συνεργούν για το καλό τους*" (Ρωμ. 8, 28). Τί άραγε να θέλει να πει μ' αυτό ο Απόστολος; Γιατί η μακαρία αυτή ψυχή δεν λέει ποτέ κάτι χωρίς λόγο, μόνο και μόνο για να στολίσει την ομιλία, αλλά προσφέρει πάντα τα λόγια του, ως κατάλληλα πνευματικά φάρμακα, που γιατρεύουν τα διάφορα πάθη.

Τί να σημαίνουν όμως, αυτά τα λόγια του Αποστόλου;

Ξέρουμε ότι τότε είχαν πέσει στους νεοφώτιστους της Εκκλησίας πολλοί πειρασμοί. Βάσανα έζωναν από παντού όσους προσέρχονταν στην πίστη του Χριστού. Ο Εχθρός εύρισκε διαρκώς καινούργια τεχνάσματα και συνεχείς επιβουλές, ιδιαίτερα μάλιστα, ενάντια στους ανθρώπους που διακονούσαν το κήρυγμα του Ευαγγελίου. Έτσι, άλλοι ρίχνονταν στις φυλακές, άλλους τους εξόριζαν και άλλους τους οδηγούσαν σε χίλια μύρια άλλα βασανιστήρια.

Γι' αυτό ο απόστολος Παύλος, κάνει τώρα με το λόγο του, όπως ακριβώς θά 'κανε και ένας καλός στρατηγός, που βλέπει τον αντίπαλό του οργισμένο και έτοιμο να επιτεθεί. Ο στρατηγός, συνήθως πριν από τη μάχη, περιέρχεται το στρατόπεδο και συναντά τους στρατιώτες, τους οποίους ενισχύει με κάθε τρόπο. Τους ενθαρρύνει δηλαδή και τους προετοιμάζει για τη μάχη, διεγείροντας την προθυμία τους για τον αγώνα. Τους διδάσκει να μη φοβούνται τις εχθρικές επιδρομές, αλλά να αντιστέκονται με άκαμπτο φρόνημα και να αντικρούουν τις επιθέσεις χωρίς φόβο.

Κατά τον ίδιο τρόπο τώρα και ο μακάριος απόστολος Παύλος, αυτή η "*ουρανομήκης*" ψυχή, επειδή θέλει να ενισχύσει τους πιστούς και να τους τονώσει το ηθικό, που, ως φαίνεται, είχε λίγο καμφθεί, άρχισε το λόγο του με το ρητό: "*Γνωρίζουμε ότι σ' εκείνους που αγαπούν τον Θεό, όλα συνεργούν για το καλό τους*".

Πρόσεχε, να κατανοήσεις τι ακριβώς θέλει να πει μ' αυτό το ρητό ο Απόστολος. Δεν είπε βέβαια ότι εκείνους που αγαπούν τον Θεό, δεν τους βρίσκουν βάσανα και πειρασμοί, αλλά είπε: "*Γνωρίζουμε*", δηλαδή είμαστε βέβαιοι γι' αυτό, η πείρα μας το λέει και έχουμε αποδείξεις αδιάσειστες, ότι "*σ' εκείνους που αγαπούν τον Θεό, όλα συνεργούν για το καλό τους*".

2. Να ξέρατε τι δύναμη κρύβει μέσα της αυτή η φράση! "*Όλα συνεργούν για το καλό τους*". Φυσικά ο Απόστολος, δεν εννοεί μ' αυτό το "*όλα*", τα ευχάριστα συμβάντα και γεγονότα της ζωής. Δεν εννοεί, ασφαλώς, τις ανέσεις, την καλοπέραση και την ασφάλεια, αλλά ακριβώς τα αντίθετα. Εννοεί, για παράδειγμα, τις ποικίλες θλίψεις, τις φυλακές, τις επιβουλές, τις καθημερινές επιθέσεις και όλα τα βάσανα αυτής της ζωής.

Καταλαβαίνεις λοιπόν τώρα, αγαπητέ μου, πόσο μεγάλη βαρύτητα, έχει αυτός ο λόγος. Και για να μην πάμε μακριά, ας δούμε κάτι που συνέβη στον ίδιο τον Απόστολο Παύλο. Τότε θα καταλάβουμε, ποιο βάθος και τι νόημα έχει αυτός ο λόγος

του.

Καθώς μας διηγείται στις Πράξεις των Αποστόλων ο Ευαγγελιστής Λουκάς, ο Απόστολος Παύλος περιερχόταν τον κόσμο, σπέρνοντας παντού τον Ευαγγελικό λόγο. Αγωνιζόταν ο μακάριος να ξεριζώσει τα αγκάθια τής αμαρτίας από κάθε ψυχή και να φυτέψει, αντί γι' αυτά, το σπόρο της Αλήθειας.

Σε μια από τις πορείες του λοιπόν, έφτασε και σε κάποια πόλη της Μακεδονίας. Εκεί κατοικούσε τότε μια γυναίκα δούλη, η οποία είχε μέσα της «*πονηρόν πνεύμα*». Αυτή περιδιάβαινε τους τόπους, θέλοντας, με τη βοήθεια του δαίμονα, να κάνει φανερή την παρουσία και το έργο των Αποστόλων.

Τη δούλη λοιπόν αυτή, την ελευθέρωσε ο Απόστολος, βγάζοντας από μέσα της το δαίμονα, μ' ένα και μόνο προστακτικό λόγο του. Μετά όμως από αυτή τη σπουδαία ίαση, αντί να βλέπουν οι κάτοικοι εκείνης της πόλης τους Αποστόλους ως σωτήρες και ευεργέτες και αντί να προσπαθούν με κάθε τρόπο να τους περιποιηθούν, ανταμείβοντάς τους για την τόσο μεγάλη ευεργεσία, αυτοί τους πλήρωσαν με τα αντίθετα.

Και δες ποια ήταν αυτά: "*Όταν είδαν*", λέει ο Ευαγγελιστής Λουκάς, "*οι κύριοι εκείνης της δούλης ότι δεν θα είχαν πλέον κανένα έσοδο, από τις αμοιβές που έπαιρνε η δαιμονισμένη για τις αποκαλύψεις της, έπιασαν τον Παύλο και τον Σίλα και τους έσυραν βίαια στην αγορά, με σκοπό να τους οδηγήσουν μπροστά στους άρχοντες της πόλης. Μετά, αφού τους έδειραν πολύ, τους έριξαν στη φυλακή, δίνοντας συγχρόνως εντολή στον δεσμοφύλακα να τους επιτηρεί αυστηρά*" (Πραξ. 16, 19-23).

Είδατε πόση κακία είχαν οι κάτοικοι εκείνης της πόλης; Είδατε όμως και τι υπομονή και τι καρτερία είχαν οι Απόστολοι; Περιμένετε όμως λίγο και θα δείτε και το μέγεθος της φιλανθρωπίας του Θεού.

Ο Θεός είναι Πάνσοφος και Παντογνώστης. Γι' αυτό δεν ελευθέρωσε τους Αποστόλους με μιας από τα δεσμά, αλλά το έκανε όταν είχαν αποκορυφωθεί οι θλίψεις τους και όταν έγινε σ' όλους φανερή ή υπομονή τους. Τότε φανέρωσε κι ο Θεός τη δική Του δύναμη. Έτσι, δεν θά 'χαν να λένε οι αντίθετοι ότι οι Απόστολοι απήφισαν τα βάσανα και τις θλίψεις, όχι γιατί είχαν αρετή, αλλά επειδή ήξεραν ότι πάντα στο τέλος γίνεται κάποιο θαύμα —πράγμα που και στην περίπτωση τους περίμεναν να γίνει— και άρα αυτοί δεν είχαν τίποτα να φοβούνται.

Γι' αυτό ακριβώς το λόγο ο Πάνσοφος Θεός αφήνει μερικούς να βασανίζονται για πολύ χρόνο, ενώ άλλους τους γλυτώνει αμέσως από τα δεινά. Γιατί, καθώς παρατείνονται τα βάσανα, πληθαίνουν και τα στεφάνια.

Μ' αυτό λοιπόν τον τρόπο ο Θεός ενεργεί και εδώ, στην περίπτωση του Παύλου και του Σίλα. Μετά δηλαδή, από ένα τόσο μεγάλο θαύμα και μετά από την ευεργεσία που οι Απόστολοι πρόσφεραν στη δαιμονισμένη δούλη, διώχνοντας από μέσα της τον αναίσχυντο δαίμονα, ο Θεός επέτρεψε να μαστιγωθούν απάνθρωπα και να ριχτούν στη φυλακή. Και με αυτό ακριβώς το γεγονός, έγινε σ' όλους πιο φανερή η δύναμη του Θεού.

Αυτό έκανε και τον μακάριο απόστολο Παύλο να πει: "*Θα καυχηθώ με μεγάλη χαρά για τις ασθένειες και δυσκολίες μου, για να σκηνώσει μέσα μου η δύναμη του*

Χριστού" (Β' Κορ. 12, 9-10). Και στη συνέχεια: "Όταν είμαι σε κατάσταση αρρώστιας και αδυναμίας, τότε είμαι δυνατός", εννοώντας με τη λέξη "αδυναμία" τους αδιάκοπους πειρασμούς και τις θλίψεις.

Θα μπορούσε όμως κάποιος να ρωτήσει: Γιατί να απομακρύνουν οι Απόστολοι τον δαίμονα, αφού δεν έλεγε τίποτα εναντίον τους, αλλά μάλλον τους έκανε γνωστούς σε όλους, φωνάζοντας για μέρες ολόκληρες, "αυτοί οι άνθρωποι είναι δούλοι του Υψίστου Θεού, που μας κηρύττουν το δρόμο της σωτηρίας" (Πραξ. 16, 17);

Μη σου φανεί περίεργο αυτό, αγαπητέ μου. Ήταν κι αυτό έργο της σύνεσης των Αποστόλων και της Χάρης του Αγίου Πνεύματος. Γιατί, παρόλο που δεν τους κατηγορούσε ο δαίμονας, ο απόστολος Παύλος τον αποστόμωσε και τον απομάκρυνε, για να μην αποδειχθεί ότι όσα έλεγε το δαιμόνιο ήταν αληθινά.

Και μ' αυτό το προηγούμενο —ότι δηλαδή, ο δαίμονας λέει αληθινά πράγματα— να παρασύρει στη συνέχεια τους ανίδεους και αφελείς ανθρώπους και σε άλλα άτοπα. Έτσι δεν επέτρεψε ο Απόστολος στο δαιμόνιο να μιλήσει για πράγματα του Θεού, που είχαν μεγαλύτερη αξία από το δαίμονα. Αυτό το έκανε ο Απόστολος, ακολουθώντας το παράδειγμα του Ιδιου του Κυρίου, ο Οποίος, όταν Τον πλησίασαν οι δαιμονισμένοι και Του έλεγαν, "Σε γνωρίζουμε Ποιος είσαι, είσαι ο Άγιος του Θεού" (Λουκ. 4, 34). Εκείνος, όχι μόνο δεν τους έδωσε καμιά σημασία, αλλά και τους απόδιωξε. Έγινε αυτό από τον Απόστολο, για να κατακριθούν οι άπιστοι Ιουδαίοι, που, ενώ έβλεπαν να γίνονται κάθε μέρα θαύματα και χίλια δυο παράδοξα, δεν πίστευαν στον Χριστό, τη στιγμή που και οι δαίμονες Τον αναγνώριζαν και Τον κήρυτταν ως Υιό του Θεού.

3. Ας γυρίσουμε όμως στο θέμα μας. Για να βεβαιωθείτε λοιπόν πως είναι όντως έτσι και ότι "σ' εκείνους που αγαπούν τον Θεό, όλα συνεργούν για το καλό τους", πρέπει να σας διαβάσω, όλη αυτή τη διήγηση της περιπέτειας των Αποστόλων. Έτσι, θα μάθετε ότι, μετά από τη φυλάκισή τους, τα μετέτρεψε όλα η Χάρη του Θεού με τέτοιο τρόπο, ώστε οι δυσκολίες να αποβούν γι' αυτούς ευλογία.

Ας δούμε, λοιπόν, πως μας τα διηγείται όλα αυτά ο μακάριος Ευαγγελιστής Λουκάς: "Ο δεσμοφύλακας, αφού πήρε μια τέτοια εντολή, τους έβαλε στο πιο βαθύ κελλί της φυλακής. Και για μεγαλύτερη ασφάλεια, έδεσε τα πόδια τους στο ξύλο" (Πράξ. 16, 4).

Δες, πως αυξάνουν τα βάσανα των Αποστόλων, για να φανερωθεί έτσι πιο λαμπρή η υπομονή τους, αλλά και για να λάμψει σ' όλους η ανέκφραστη δύναμη του Θεού. Να συνεχίσουμε όμως: "Γύρω στα μεσάνυχτα ο Παύλος και ο Σίλας προσεύχονταν και υμνούσαν τον Θεό" (Πραξ. 16, 25).

Δέστε, τώρα, ψυχή υπομονετική και θαρραλέα! Δέστε ξάγρυπνο λογισμό! Ας μην προσπεράσουμε, αγαπητοί μου, επιπόλαια και γρήγορα, αυτό που λέει ο Ευαγγελιστής. Επειδή δεν επισήμανε τυχαία την ώρα λέγοντας, "γύρω στα μεσάνυχτα". Το έκανε αυτό ο Ευαγγελιστής, για να μας υπογραμμίσει ότι, ενώ όλοι οι άλλοι άνθρωποι γλυκοκοιμούνται —και, όπως είναι φυσικό, όλοι οι φυλακισμένοι, από τη λύπη και την κούραση, ήταν παραδομένοι στη γλυκιά εξουσία του τύραννου ύπνου— οι Απόστολοι αγρυπνούσαν και "προσεύχονταν υμνώντας τον Θεό". Από

αυτό φανερώνεται ξεκάθαρα η υπομονή τους και η μεγάλη αγάπη τους προς τον Θεό. Οπως ακριβώς κάνουμε όλοι οι άνθρωποι, που, όταν πονάμε και υποφέρουμε, θέλουμε να 'χουμε κοντά μας τα αγαπημένα μας πρόσωπα, για να μιλάμε μαζί τους και να βοηθιούμαστε, έτσι έκαναν και οι άγιοι αυτοί Απόστολοι. Η μεγάλη αγάπη τους για τον Κύριο τους έκανε να επιζητούν, με την προσευχή, εντονότερα την αίσθηση της παρουσίας Του. Γι' αυτό έψελναν, υμνώντας και δοξάζοντας τον Θεό. Και όντας έτσι αφοσιωμένοι στη λατρεία Του, δεν καταλάβαιναν καθόλου τους πόνους και τα βάσανα που τους έδερναν. Η υπομονή και η εξάισια εκείνη υμνωδία έκανε τη φυλακή Εκκλησία. Και αγιαζόταν ο τόπος εκείνος των πόνων και των βασάνων από την άγια προσευχή τους.

Εβλεπε κανείς τα μεσάνυχτα, παράδοξα και θαυμαστά πράγματα. Δυο άνθρωποι, δεμένοι στο ξύλο, έψελναν χαρούμενα και ανεμπόδιστα. Γιατί, εκείνον που έχει ειρήνη στην καρδιά του και αγάπη φλογερή για τον Θεό, τίποτα δεν θα μπορέσει ποτέ να τον λυγίσει και να τον κάνει να χάσει τη διάθεση της κοινωνίας μαζί Του. "*Γιατί εγώ είμαι Θεός*", λέει η Αγία Γραφή, "*που βρίσκομαι πάντα παρών και κοντά. Δεν είμαι Θεός ξέμακρος και αδιάφορος*" (Ιερ. 23, 23). Κι αλλού λέει: "*Ενώ ακόμα εσύ δεν θα έχεις αποσώσει το λόγο σου, εγώ θα σου απαντήσω και θα σου πω: Νά 'μαι, εδώ δίπλα σου*" (Ησ. 58, 9).

Όταν λοιπόν υπάρχει νους προσεκτικός, νους που αγρυπνεί και προσεύχεται, τότε είναι ακμαίο και το όλο φρόνημα του ανθρώπου. Τότε και η ψυχή ελευθερώνεται, κατά κάποιο τρόπο, από τα σωματικά δεσμά και πετάει προς τον Ποθούμενο. Τότε αυτή εγκαταλείπει όλα τα γήινα νοήματα και όλα τα ορατά κάλλη αυτού του κόσμου και ανυψώνεται προς Εκείνον. Ελκεται ο νους προς τον Θεό, με ασυγκράτητο πόθο καρδιάς, πράγμα που ακριβώς συνέβη και με τους δύο αυτούς αγίους Αποστόλους.

Δες, τώρα, την άμεση επίπτωση που είχε η υπομονή και η προσευχή των Αποστόλων. Αν και βρίσκονταν στη φυλακή, και μάλιστα δεμένοι στο ξύλο, αν και ολόγυρα οι συγκρατούμενοί τους ήταν κακοποιοί, αυτοί, όχι μονάχα δεν επηρεάστηκαν από τους συγκρατούμενούς τους, αλλά αντίθετα, η αρετή τους έλαμψε και πραγματικά θάμπωσε όλους τους άλλους φυλακισμένους. Γιατί η μελωδία των ύμνων άγγιξε την ψυχή κάθε φυλακισμένου και κατά κάποιο τρόπο την ξανάπλαθε και την μεταμόρφωσε.

"*Ξάφνου*", λέει ο Ευαγγελιστής, "*έγινε μεγάλος σεισμός, τέτοιος που σαλεύτηκαν τα θεμέλια της φυλακής. Κι αμέσως, άνοιξαν όλες οι πόρτες και τα δεσμά των φυλακισμένων λύθηκαν*" (Πράξ. 16, 26).

Είδες τώρα, αγαπητέ μου, τη δύναμη της υπομονής και της προσευχής; Οι Απόστολοι ψάλλοντας, δεν ήταν μόνο που οι ίδιοι παρηγορήθηκαν για την αναπάντεχη θλίψη τους, αλλά συνετέλεσαν και στη λύση των δεσμών και όλων των άλλων φυλακισμένων. Έτσι, από τα ίδια τα γεγονότα έγινε φανερή η αλήθεια, που είναι κρυμμένη στα λόγια του Ευαγγελιστή. Δηλαδή, "*σ' εκείνους που αγαπούν τον Θεό, όλα συνεργούν για το καλό τους*". Δέστε, ο ξυλοδαρμός, η φυλακή, τα δεσμά, η συναναστροφή με τους δήμιους, όλα τους βγήκαν σε καλό. Γιατί; Διότι όλα αυτά έγιναν αφορμή να φωτιστούν, όχι μονάχα οι συγκρατούμενοι των Αποστόλων, αλλά

κι αυτός ο ίδιος ο δεσμοφύλακας.

"Ο δεσμοφύλακας", λέει ο Ευαγγελιστής, "ξύπνησε με το σεισμό και σαν είδε ανοιχτές τις πόρτες της φυλακής, έβγαλε το μαχαίρι του για να σκοτωθεί. Γιατί νόμισε ότι είχαν δραπετεύσει όλοι οι κρατούμενοι" (Πράξ. 16, 27).

Σημείωσε εδώ, αγαπητέ μου, την ασύλληπτη φιλανθρωπία του Θεού. Γιατί άραγε συνέβηκαν όλα αυτά τα μεσάνυχτα; Για να οικονομηθεί ασφαλώς, έτσι ήσυχα και αθόρυβα, η σωτηρία του δεσμοφύλακα. Γιατί, όταν έγινε ο σεισμός και ανοίχτηκαν οι πόρτες, λύθηκαν όλων των φυλακισμένων τα δεσμά. Δεν δόθηκε όμως η δυνατότητα σε κανέναν τους να δραπετεύσει. Είδες την Πανσοφία του Θεού; Γιατί τα επέτρεψε όλα αυτά, δηλαδή το σεισμό και το άνοιγμα των θυρών; Για να αποκαλυφθεί, ασφαλώς, ποιοι ήταν στην πραγματικότητα αυτοί οι ξένοι που είχαν φυλακισμένους, ότι δηλαδή αυτοί δεν ήταν τυχαίοι άνθρωποι. Παράλληλα, δεν δόθηκε σε κανέναν τους η δυνατότητα να δραπετεύσει, για να μη γίνει το γεγονός αυτό αφορμή, ώστε να κινδυνεύσει η ζωή του δεσμοφύλακα.

Την αλήθεια αυτού που λέω την επιβεβαιώνει το γεγονός ότι, και μόνο που υποπτεύθηκε ο δεσμοφύλακας πως οι κρατούμενοι θα είχαν δραπετεύσει, έφτασε στο σημείο να καταφρονήσει και την ίδια την ζωή του. Γιατί, καθώς λέει ο Ευαγγελιστής, ο δεσμοφύλακας "έβγαλε το μαχαίρι του και ήθελε να σκοτωθεί".

Ο μακάριος Παύλος όμως, που παντού και πάντα ήταν σε προσευχητική εγρήγορση, τον αντιλήφθηκε αμέσως και με μια φωνή γλύτωσε το αρνί από το στόμα του λύκου. "Του φώναξε δυνατά και του είπε: Μην κάνεις κακό στον εαυτό σου, γιατί όλοι μας βρισκόμαστε εδώ" (Πράξ. 16, 28).

Τι βάθος ταπεινοφροσύνης! Θα μπορούσε ασφαλώς να χρησιμοποιήσει αυτά που συνέβηκαν σαν όπλο και έτσι να φέρει σε δύσκολη θέση τον δεσμοφύλακα.

Ο Απόστολος όμως δεν έκανε καθόλου κάτι τέτοιο. Αντίθετα λογάριασε τον εαυτό του σαν έναν κρατούμενο, όμοιο με όλους τους άλλους και είπε μονάχα: "Όλοι μας βρισκόμαστε εδώ". Δεν εντυπωσιάστηκε, αγαπητέ μου, με την υπομονή και με την ταπεινοφροσύνη του; Δες, θεώρησε τον εαυτό του ίσο με τους κακοποιούς της φυλακής.

Δες όμως και στη συνέχεια, πως τον πλησιάζει ο δεσμοφύλακας; Ασφαλώς όχι όπως θα έκανε και όταν θα πλησίαζε έναν κοινό κρατούμενο. "Γιατί, αφού αναθάρρησε με το λόγο του Αποστόλου, ζήτησε να του φέρουν φώτα. Πήδηξε μετά μέσα στο κελλί του Αποστόλου και τρομαγμένος έπεσε στα πόδια του Παύλου και του Σίλα. Κι αφού τους έβγαλε έξω, τους είπε: Τί πρέπει να κάνω, για να σωθώ;" (Πράξ. 29-30).

Είδατε λοιπόν, πως "σ' εκείνους που αγαπούν τον Θεό, όλα συνεργούν για το καλό τους"; Είδατε, πως διαλύθηκαν τα τεχνάσματα του διαβόλου; Παρατηρήσατε, πως αχρηστεύθηκαν οι παγίδες του; Γιατί ο διάβολος, επειδή τον έδιωξαν από τη δαιμονισμένη δούλη, μηχανεύτηκε να φέρει έτσι τα πράγματα, ώστε να φυλακιστούν οι Απόστολοι. Νόμιζε βέβαια ότι, κάνοντας έτσι, θα εμπόδιζε το δρόμο του κηρύγματος. Η πίστη όμως και η υπομονή των Αποστόλων αξιοποίησε ακόμα και τα δεσμά της φυλακής. Με αποτέλεσμα να προκύψει από όλες αυτές τις θλίψεις πνευματικό κέρδος.

4. Κι εμείς λοιπόν, αν έχουμε πίστη και υπομονή και αν είμαστε πάντα σε πνευματική εγρήγορση, όχι μονάχα τον καλό καιρό, αλλά κι όταν μας βρίσκουν βάσανα, πειρασμοί και θλίψεις, μπορούμε να αποκομίσουμε απ' όλα αυτά, πνευματικό κέρδος. Και μάλιστα, πολύ περισσότερο κέρδος, απ' ό,τι θα αποκτούσαμε αν βρισκόμασταν σε άνεση και ευημερία.

Γιατί η άνεση και η καλοπέραση μας κάνει, συνήθως, πιο αδιάφορους στα πνευματικά θέματα. Η θλίψη όμως και οι πειρασμοί, μας κρατούν σε εγρήγορση και μας καθιστούν άξιους της βοήθειας της Χάρης του Θεού. Πολύ περισσότερο μάλιστα, όταν λόγω της πίστης και της ελπίδας μας στον Θεό, υπομένουμε τα πάντα με πολλή καρτερία.

Ας μη λυπόμαστε λοιπόν, κι ας μην τα χάνουμε όταν μας βρίσκουν βάσανα, πειρασμοί και θλίψεις. Αντίθετα, τότε περισσότερο να χαιρόμαστε. Γιατί αυτό, όπως προείπαμε, γίνεται αφορμή για την πνευματική προκοπή μας. Γι' αυτό και ο Απόστολος μας λέει ξεκάθαρα: *"Σ' εκείνους που αγαπούν τον Θεό, όλα συνεργούν για το καλό τους"*.

Καιρός τώρα είναι να δούμε και τη φλογερή ψυχή των Αποστόλων. Όταν λοιπόν αυτοί άκουσαν τον δεσμοφύλακα να λέει *"τι πρέπει να κάνω για να σωθώ;"*, δεν καθυστέρησαν ούτε μια στιγμή. Δεν ανέβαλαν και ούτε αμέλησαν για λίγο την Κατήχηση. Του είπαν αμέσως και απερίφραστα: *"Πίστεψε στον Ιησού Χριστό και θα σωθείς κι εσύ κι η οικογένειά σου"* (Πράξ. 16, 31).

Πρόσεχε, αποστολική συμπεριφορά! Δεν αρκούνται οι Απόστολοι να αποκαλύψουν μονάχα στον δεσμοφύλακα, την Πηγή της σωτηρίας. Επιδιώκουν ώστε, ταυτόχρονα με τη δική του επιστροφή, να προσελκύσουν στην πίστη και τα άλλα μέλη της οικογένειάς του. Έτσι έδωσαν θανάσιμο πλήγμα στο διάβολο: *«Βαπτίστηκε αμέσως ο ίδιος και όλη η οικογένειά του. Και χαίρονταν όλοι και ήταν ευτυχισμένοι που είχαν βρει τον Θεό»* (Πράξ. 16, 33-34).

Τα γεγονότα αυτά μας διδάσκουν να μην αναβάλλουμε ποτέ τα πνευματικά θέματα, αλλά ν' αρπάξουμε, αμέσως, κάθε ευκαιρία που βρίσκεται στο δρόμο μας. Οι άγιοι Απόστολοι δεν περίμεναν ούτε καν να ξημερώσει.

Τί θά 'χουμε, λοιπόν, να απολογηθούμε εμείς, όταν αφήνουμε τις ευκαιρίες να κυλούν με το χρόνο, χωρίς να τις αξιοποιούμε, και για το δικό μας πνευματικό κέρδος, αλλά και για την ωφέλεια των άλλων;

Είδες, ότι εδώ η φυλακή έγινε Εκκλησία; Πρόσεξες, ότι το καταφύγιο των δημίων αποδείχθηκε, αναπάντεχα, τόπος προσευχής που ετελείτο μυσταγωγία;

Πολύ σπουδαίο είναι, αγαπητοί μου, το να είμαστε πάντα πιστοί, υπομονετικοί και με πνευματική εγρήγορση. Να μην αμελούμε, αλλά να επιδιώκουμε το πνευματικό κέρδος. Να αξιοποιούμε το καθετί κι έτσι να είμαστε *"καλοί έμποροι του πνεύματος"*. Αν έτσι κάνουμε, θα κατανοήσουμε κι εμείς έμπρακτα, εκείνο το, *"σ' εκείνους που αγαπούν τον Θεό, όλα συντελούν για το καλό τους"*.

Αυτό το λόγο του Αποστόλου, σας παρακαλώ, να τον έχετε πάντα χαραγμένο μέσα σας. Ποτέ να μη λυπηθείτε και να μην αποκάμετε. Ποτέ να μη λυγίσετε, όταν σας βρίσκουν θλίψεις, κακοτυχίες, αρρώστιες ή ό,τι άλλο λυπηρό και επώδυνο. Αντίθετα,

να φέρνετε στο νου σας τα λόγια της Αγίας Γραφής και τα παραδείγματα της ζωής των Αγίων.

Να αντιστεκόσαστε με ανδρεία σε κάθε πειρασμό, με τη σκέψη ότι, όταν είμαστε προσεκτικοί, υπομονετικοί και συγχωρητικοί, θα μπορούμε ν' αποκομίζουμε απ' όλα τα συμβάντα πολύ πνευματικό κέρδος. Πολύ περισσότερη μάλιστα ωφέλεια θα αποκτήσουμε από τους πειρασμούς, παρά από τις ανέσεις και από την καλοπέραση.

Ποτέ λοιπόν κι εμείς, να μην αδημονούμε, εφόσον τώρα γνωρίζουμε, πόσο κέρδος φέρνει στον άνθρωπο η υπομονή. Επίσης να μην αντιπαθούμε, αλλά να συγχωρούμε, εκείνους που μας προκάλεσαν τη θλίψη και τον πειρασμό. Γιατί, κι αν ακόμα αυτοί μας επιβουλεύονται και μας προκαλούν τον πειρασμό και τη θλίψη, σκόπιμα και με τη θέλησή τους, όμως αυτό, σε τελευταία ανάλυση, το επιτρέπει ο Κύριος των πάντων.

Παραχωρεί ο Θεός να πέσουμε στον πειρασμό και τη θλίψη, γιατί αποσκοπεί στην πνευματική μας ωφέλεια. Για να μπορεί δηλαδή να μας χαρίσει στο τέλος, πλουσιοπάροχα, το μισθό της υπομονής.

Η υπομονή και η ευχαριστία, που λειτουργείται στην ψυχή τον καιρό των θλίψεων, την ευεργετεί πολύ και τη λυτρώνει από τις δικές της αμαρτίες.

Γιατί, αν τον Απόστολο Παύλο, τον θησαυρό και δάσκαλο της οικουμένης, ανεχόταν ο Κύριος να τον βλέπει να πέφτει καθημερινά σε τόσες θλίψεις και πειρασμούς — όχι βέβαια από περιφρόνηση στον αθλητή του πνεύματος, αλλά τον άφηνε στα βάσανα, για να του αυξήσει και τα στεφάνια— τί θα μπορούσαμε να πούμε εμείς; Εμείς, που τις περισσότερες φορές πέφτουμε στους πειρασμούς και στις θλίψεις, όχι από φθόνο του Πονηρού, αλλά εξαιτίας της δικής μας αμαρτίας; Με την λίγη λοιπόν τιμωρία μας εδώ, θα αξιωθούμε να δεχθούμε τη φιλανθρωπία του Θεού και να βρεθούμε, τη φοβερή εκείνη Ημέρα της Κρίσεως, μέτοχοι της μερίδας των σωσμένων.

Αυτά λοιπόν, να σκεπτόμαστε πάντα, αγαπητοί μου. Να αντιστεκόμαστε με γενναιότητα σε καθετί λυπηρό και επώδυνο. Ωστε να μπορέσουμε να γλυτώσουμε από τις αμαρτίες μας και να αξιωθούμε της φιλανθρωπίας του Θεού. Να αξιωθούμε δηλαδή, να απολαύσουμε τον μισθό της υπομονής μας.

Κι αυτό σημαίνει: Να αξιωθούμε να γίνουμε μέτοχοι των αιωνίων αγαθών, με τη Χάρη και τη φιλανθρωπία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, στον Οποίο, μαζί με τον Πατέρα και το Αγιο Πνεύμα, πρέπει η δόξα, η δύναμη και η τιμή, τώρα και πάντοτε και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Ηλεκτρονική επεξεργασία κειμένου: www.alopsis.gr)

"Η Άλλη Όψις θα ήθελε ταπεινά να ευχαριστήσει την γερόντισσα της Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Καρέα, για την ευλογία της για την δημοσίευση αποσπάσματος του βιβλίου, που πιστεύουμε πως θα είναι πολύ ωφέλιμο για όλους τους αναγνώστες του."

Δείτε άλλα βιβλία από την ίδια σειρά **"ΣΕΛΑΣΦΟΡΑ": 1) ["Το πάθος της](#)**

[συκοφαντίας](#)", 2) "[Ο Θυμός η Οργή και η Θεραπεία τους](#)", 3) [Μνησικακία και συγχωρητικότητα](#), 4) "[Ο Άδης της πλεονεξίας](#)"